

Full diocesà

26 d'octubre del 2014

p5 –Els delegats episcopals treballen el nou pla diocesà

p6 –Els cristians davant la invasió de la festa de Halloween

Vuit paraules del Papa als matrimonis

Fa uns quants mesos el Papa es va reunir amb milers de nvis i els va oferir aquests consells:

1. El matrimoni és un treball de cada dia, es pot dir que artesanal, un treball d'orfebreria, perquè el marit té la tasca de fer més dona la dona, i la dona té la tasca de fer més home el marit. Créixer en humanitat.
2. L'amor és una realitat que creix i podem dir que és com construir una casa. I la casa es construeix junts, no sols!
3. No vulgueu construir la casa sobre la sorra dels sentiments que van i vénen, sinó sobre la roca de l'amor veritable, l'amor que ve de Déu.
4. Un matrimoni no solament té èxit si dura, és també important la qualitat.
5. En el parenostre diem: «El nostre pa de cada dia, doneu-nos, Senyor, el dia d'avui». El matrimoni que pregui: «El nostre amor de cada dia, doneu-nos, Senyor, el dia d'avui».
6. «Puc?», és la petició amable d'entrar en la vida d'un altre amb respecte i atenció; sabem donar gràcies? És important viure amb la consciència que l'altre és un do de Déu, del qual hem de donar gràcies.
7. No existeix la família perfecta, ni el marit o la dona perfectes. Ni la sogra perfecta. Existim nosaltres, pecadors. Jesús ens ensenya a no acabar mai el dia sense demanar perdó.
8. Que el matrimoni sigui una festa, una festa cristiana, no mundana.

«Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima...»

Diumenge XXX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: Si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escoltaré i, encès d'indignació, us matare amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

»Si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-l'hi abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè sóc compassiu.»

(22,20-26)

Salm responsorial

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

(Salm 17)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i a Acaia, pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts i que ens salvarà de la pena en el judici que ha de venir.

(1,5c-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els fariseus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?»

Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes vénen d'aquests dos.»

(22,34-40)

«No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe»

Estimar els manaments?

Mn. Marc Majà i Guiu

En la pregària col·lecta d'aquest diumenge demanem dues coses a Déu: «augmenteu-nos la fe, l'esperança i la caritat» i «feu que estimem allò que ens maneu». Fixem-nos en aquestes dues peticions.

La fe, l'esperança i la caritat, conegudes com les tres virtuts teologals (és a dir, els tres bons hàbits que Déu regala a l'ésser humà), ja són presents en nosaltres, però podrien, certament, ser-hi molt més.

En efecte, pel fet de ser imatge de Déu, la persona alberga ja dins seu el germen que la porta a confiar (fe), a esperar (esperança) i a estimar (caritat). Pel baptisme, però, som empeltats a Crist ressuscitat i, així, aquest germen és vivificat per l'Esperit Sant. Demanar a Déu que ens augmenti aquestes tres virtuts significa admetre que necessitem la seva ajuda perquè fe, esperança i caritat no s'esmoreixin en nosaltres pel pecat sinó que s'avivin cada dia més.

La segona petició, «feu que estimem allò que ens maneu», està relacionada amb les tres virtuts teologals.

En primer lloc, gràcies a la fe confiem en Déu i, per tant, confiem en que si ell ens mana una cosa, és perquè aquella cosa és bona, és un bé per a nosaltres. Segon, per l'esperança confiem que si ell ens mana quelcom és perquè, amb la seva ajuda, aquella cosa és realitzable (no tindria sentit que Déu ens demanés coses que ens fossin impossibles!; al contrari: ell ens diu: «fill meu, filla meva, si t'ho mano és perquè, amb mi, ho pots fer!»). Per últim, per la caritat pressentim que allò que Déu ens mana ens porta a la plenitud, ens fa feliços.

La imatge

Moisès (vers 1455)
Jaume Huguet
Museu Episcopal de Vic

«No he vingut a anul·lar els llibres de la Llei...» La plenitud no consisteix a afegir preceptes a la Llei, sinó a fer una síntesi d'allò que és essencial. Jesús l'ha feta, aquesta síntesi, i l'ha viscuda amb tota la intensitat: estimar Déu i el proïsme.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

27 dilluns

—Santa Sabina, màrtir (s.IV)
Efesis 4,32-5,8 / Salm 1 /
Lluc 13,10-17

28 dimarts

—Sant Simó i sant Judes Tadeu,
apòstols
—Sant Alfred, laic (849-899)
Efesis 2,19-22, / Salm 18 /
Lluc 6,12-19

29 dimecres

—Sant Narcís, bisbe i màrtir (s.IV)
Efesis 6,1-9 / Salm 144 /
Lluc 13,22-30

30 dijous

—Sant Alfons Rodríguez, religiós
(1531-1617)
Efesis 6,10-20 / Salm 143 /
Lluc 13,31-35

31 divendres

—Sant Quintí, màrtir (*287)
Filipencs 1,1-11 / Salm 110 /
Lluc 14,1-6

1 dissabte

—Tots Sants
Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1
Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

2 Commemoració de tots els fidels difunts / Cicle A

—Sant Victori, bisbe (s.III)
—Sant Tobies, màrtir (s.IV)
Job ,19.23-27a / Salm 24 / Filipis
3,20-21 / Joan 14,1-6

Jesús no ens deixa mai

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra (XI) - Joan Casas Griera

El dia 4 de juny, gran visita pastoral a Calaf, al matí, i assemblea a Pereres a la tarda. Després de posar-se al confessional, el senyor prior, Mn. Joan Sanglas, anava organitzant els divuit joves que es confirmarien, un a la punta de cada banc del corredor de la nau central. Amb poca estona la gran església fou plena.

La missa estacional comença solemnement. Mossèn Joan havia preparat un tríptic a tot color perquè tothom seguís els cants i el conjunt de la cerimònia.

L'homilia del tercer diumenge de Pasqua fou planera i profunda. Els deixebles d'Emaús eren gent com nosaltres. Ni a

ells ni a nosaltres, Jesús no ens deixa mai. Encara que anem en direcció equivocada.

L'adoració del final, amb la custòdia en forma de temple, fou seguida amb silenci profund per tota l'assemblea. Agraïments al senyor rector, als col·laboradors, catequista, confirmats i familiars. I finalment les fotografies per al record. Fou un gran matí. I Déu veié que era bo.

A la tarda, a Pereres, es reuní l'assemblea de les forces vives de les parròquies que porten Mn. Joan Sanglas i Mn. Carles Riera. Gairebé mig centenar de persones. El germà Jesús acollí tothom amb bona coca de la casa.

Els mossens comencen el curs

El clergat diocesà ha començat el curs pastoral 2014-15 amb els recessos mensuals que els agrupen, per zones, al Seminari de Vic i a la Cova de Manresa. Un curs que estarà marcat per la posada en funcionament del nou pla diocesà de pastoral i amb unes xerrades dedicades a la sortida missionera. Cada mes, els mossens preguen junts, comparteixen una estona de formació i acaben amb un àpat fraternal.

El delegats episcopals encaren el nou pla diocesà de pastoral

Redacció

Pràcticament la totalitat dels delegats episcopals del nostre bisbat de Vic es van reunir a la cúria diocesana el passat dissabte dia 11 amb el bisbe Romà, el vicari general, David Compte, i el vicari episcopal, Joan Casas, en una primera reunió d'aquest curs.

El motiu era fer un intercanvi d'impressions arran de la recent posada en marxa del nou pla diocesà de pastoral. La reunió va tractar d'enfocar un treball de coordinació entre les diverses delegacions, que no sigui cada una un compartiment estanc respecte a les altres i que sempre estiguin al servei de les parròquies i de la pastoral diocesana.

Tots els delegats van plantejar com repensar les seves tasques, especialment per a anar transformant les estructures en una Església en sortida missionera, com ens demana el papa Francesc i com s'ha intentat traduir en el pla diocesà. Hi hagué diverses intervencions, plantejant dubtes, dificultats, propostes i punts flacs i forts en el moment present pel que fa a la pastoral.

Les delegacions episcopals són un servei per a ajudar el bisbe a dur a terme la tasca pastoral, cada una en un

àmbit concret però important a l'hora de l'acció evangelitzadora, atenant necessitats que requereixen una acció i un treball específic. Cada delegat episcopal és un col·laborador immediat del bisbe, amb qui comparteix la tasca pastoral, però en referència a un aspecte concret (laicat, família, presons, mitjans de comunicació, missions, patrimoni...).

En cada àmbit d'actuació, els delegats afronten les necessitats que es detecten i són una ajuda per a arxiprestats, parròquies i grups de persones que necessiten una pastoral específica.

Acció de gràcies per la beatificació de Mons. Álvaro del Portillo

El vespre del dia 3 d'octubre, centenars de fidels van omplir la catedral de Vic per assistir a una solemne missa d'acció de gràcies per la beatificació, el passat 27 de setembre, de Mons. Álvaro del Portillo, prelat de l'Opus Dei entre 1975 i 1994, primer successor de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. L'eucaristia, cantada per la Schola Cantorum d'Igualada, fou presidida pel bisbe Romà.

¿És lícit per a un cristià participar en la festa de Halloween?

Redacció

Depèn de les circumstàncies. Per a un cristià, mai no hauria de substituir Tots Sants i els Fidels Difunts.

Els nens, adolescents i joves poden participar en les festes que s'organitzen, cada cop més en els col·legis i discoteques, si es fan amb el degut ordre, en un clima de sa esplai i una convivència adequada. En altres àmbits, especialment en les celebracions que fan els adolescents, joves i adults, cal tenir en compte les recomanacions de sant Pau, particularment les següents: «Despullem-nos, doncs, de les obres de la fosca i revestim-nos de l'armadura de la llum. Com escau a ple dia, comportem-nos dignament, sense orgies ni borratxeres, sense luxúries ni disbauxes, sense baralles ni enveges. Revestiu-vos de Jesucrist, el Senyor, i no us ocupeu de satisfer els desigs terrenals» (Rm 13,12-14).

Això no solament s'ha de tenir present per a Halloween, sinó també en la manera de celebrar Nadal, Any Nou i les festes familiars amb motiu de bateigs, casaments, aniversaris, etc., que mai no han de ser un pretext per als més variats excessos en la beguda, el menjar o l'exercici de la sexualitat.

Llavors pot un catòlic participar en la celebració de Halloween? Aquest tema és molt controvertit, pels mites tan difosos sobre Halloween i la seva suposada connexió amb el satanisme i el seu aparent origen en la cultura cèltica, una cultura pagana de l'edat de ferro. Hi ha cristians, especialment a Amèrica, que celebren el Halloween disfressant-se per passar una estona de sa esplai amb la família i els amics, mentre surten a demanar dolços i, fins i tot, diners. Altres cristians estan plenament convençuts que Halloween és una festa satànica, establerta des de fa tres mil anys per adorar i entrar en contacte amb esperits malignes.

criteris

1. Halloween no és una festa d'origen pagà ni té una connexió amb el satanisme. És una festivitat d'origens cristians que pot tenir el seu sentit autèntic.

2. Disfressar-se no implica participar en rituals satànics.
3. Cal anar amb compte amb el gust per tot allò tenebrós, com són vampirs, bruixes, dimonis...
4. Es pot motivar l'ús de disfresses que no siguin tètriques; en molts llocs Halloween és com un carnestoltes bis.
5. Cal recordar que un dels esdeveniments que les noves generacions esperen cada tardor és el Halloween. Es tracta d'una celebració que, encara que no es va iniciar en el nostre entorn cultural, molts joves han adoptat només com una nit divertida.

Conclusió

És més preocupant, però, que Halloween vagi lligat a la pèrdua de les tradicions nostrades, com la castanyada i la festa de Tots Sants i dels Fidels Difunts. Cal promoure l'assistència a missa, també en aquelles festes de precepte que no cauen en diumenge; la pregària pels nostres éssers estimats difunts, la visita als cementiris...

L'article

Salvar els mots, per salvar les persones

Ester Busquets i Alibés

Avui més que mai, en una societat on la paraula ha esdevingut gairebé banal, convé recordar aquell fragment del poema de Salvador Espriu, «Inici de càntic en el temple», on diu: «Hem viscut per salvar-vos els mots, per retornar-vos el nom de cada cosa», perquè cal continuar «salvant els mots» del desgast, la confusió... i sobretot de la instrumentalització. Només cal veure com hem desgastat, confós i instrumentalitzat «grans paraules» com «amor», «pau», «solidaritat», «justícia»... i les hem convertides en quelcom «molt petit».

L'ús inadequat dels mots fa que es consolidin expressions que desdibuixen també els grans significats. En aquest sentit, per exemple, ha fet fortuna en el món de l'empresa l'expressió «recursos humans», fent un paral·lelisme amb els recursos materials, o bé, en el llenguatge de guerra, s'ha imposat el concepte de «danys col·laterals» per a designar l'assassinat de la població civil en els bombardejos, o en l'àmbit polític s'utilitza el terme «enginyeria financera» per a referir-se al lladrocini de diner públic.

L'acrònim «VIP» no té cap sentit cristià

Entre molts dels mals usos que genera el llenguatge em quedo amb l'expressió «VIP», que correspon a les sigles en anglès de «Very Important Person» (Persona Molt Important) i que s'aplica a persones que obtenen privilegis a causa del seu prestigi, càrrec, situació econòmica... L'acrònim «VIP» —tal com l'entén la societat— no té cap sentit amb la mirada de la fe en Jesucrist, perquè la importància que té una persona no li ve donada per un atribut social o una condició externa, sinó pel sol fet de ser una persona creada a imatge i semblança de Déu. El valor de la persona rau en l'empremta de divinitat que hi ha en ella, res més!

Tanmateix, més enllà d'aquesta importància que ens ve donada hi ha una «importància» que ens hem de construir. Per als cristians Jesús és el nostre model. Ell ens assenjala, amb la seva vida, el camí que hem de seguir per a fer-nos persones importants. Lluny de l'afany de poder, prestigi o diners, ens recorda que «qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor», i ens hem de fer servidors sobretot dels qui viuen als marges de la societat, dels més pobres, dels més vulnerables.

La fe, igual com el poeta, també ens convida a «salvar els mots», una manera de convidar-nos a «salvar les persones» dels seus drames quotidians, per ajudar-les a ser una mica més felices.

La pel·lícula

Blanca como la nieve, roja como la sangre

Dirigida per Giacomo Campiotti

Itàlia 2013, comèdia dramàtica.

Intèrprets: Filippo Scicchitano i Gaia Weiss.

Per a joves.

Leo és un adolescent que viu un amor platònic per Beatrice, companya d'institut que segurament ni s'ha fixat en ell. S'esforça per conquistar-la, amb l'ajuda d'un amic i de la seva companya Silvia. Tot sembla anar sobre rodes en la seva conquesta fins que descobreix que Beatrice amaga un terrible secret: pateix leucèmia. Una pel·lícula pedagògica sobre la veritable naturalesa de l'amor, del sentit del sofriment i del valor de la vida i de la mort. També enfoca molt bé la relació entre alumne i professor.

La situació de Beatrice oferirà a Leo nous horitzons. La pel·lícula està basada en la novel·la, del mateix nom, d'Alessandro d'Avenia. Un film ben aconseguit i amb una gran càrrega poètica.

Glossa

En finalitzar la meva segona visita pastoral

Romà Casanova, bisbe de Vic

Han passat cinc anys des que vaig iniciar la segona visita pastoral a les parròquies de la nostra diòcesi. Vaig començar-la el dia 30 d'octubre del 2009, al santuari de Montgrony, pregant pel fruit d'aquesta visita i demanant la intercessió de la Mare de Déu. I ha estat a la parròquia de Sant Hilari de Vilanova del Camí on he conclòs aquesta segona visita pastoral, el propassat 19 d'octubre.

Han estat cinc anys de trobades amb les persones que formen les comunitats cristianes. En fer una mirada al que hem viscut, neix en el meu cor l'agraïment a Déu per tots els qui formeu les comunitats i parròquies del nostre bisbat. Són molts els rostres i els noms que apareixen en el meu cor de pastor. A tots us vull donar les gràcies. Tots vosaltres feu present la realitat del Déu viu que no oblida mai la seva Església. Com m'agrada de veure sacerdots lliurats al seu ministeri, malgrat que en molts l'edat i les malalties ho fa més feixuc! Quin goig trobar-me amb religiosos que viuen inserits en els diferents camps de la missió eclesial: monestirs, escoles, parròquies, hospitals, residències! Quin do més gran els laics que estan inserits en els diferents camps de la col·laboració pastoral: catequistes, membres dels consells, cantors, músics, voluntaris de Càritas o altres institucions caritatives i solidàries, grups de pregària i de formació!

Vull remarcar de manera especial la visita als malats i ancians. Sempre aprenc una lliçó de vida, des de les diverses realitats de les persones i de les famílies. Em colpeix el testimoni de fe i de pregària de totes aquestes persones que van rebre la fe cristiana en el si de la família i han restat fermes al llarg de la vida. Tots ells són una font de gràcia i de santedat per a tota la nostra Església. Sempre els demano especialment la pregària per les vocacions sacerdotals.

L'adoració eucarística, en finalitzar la missa estacional a les parròquies, ha estat una realitat específica d'aquesta segona visita pastoral. Ho he fet perquè estic convençut que, en la mesura en què siguem adoradors del Senyor, podrem ser veritables evangelitzadors, portadors de Crist als nostres germans.

Durant tota la visita pastoral ens ha acompanyat el Pla Pastoral Diocesà, «Sigueu sants!» I a les acaballes, el nou Pla, «L'alegria d'evangelitzar. Una Església en sortida missionera». La santedat i l'evangelització són les dues cares de la mateixa moneda. No s'entén un cristià sense una vida autèntica i un zel per anunciar l'evangeli. Ens cal continuar sembrant. Agraïu amb mi el do de la segona visita pastoral i pregueu, ja des d'ara, pel fruit de la tercera visita pastoral —que aviat hauré de començar— amb un fort accent missioner.

